

A fenyőszál története

Fenyőfa volt. Utszéli büszke szálfa,
A nap ezüstlő port hintett reája.
Az égbe nézett ékes lomb-szemekkel.
Dacolt szélvésszel, zugó fergeteggel.

Fenyőfa volt. Kiálló, hosszú szálfa.
Égy ifju harcos arra ment s kivágta.
A szép sudárnak ágait letörte,
És zászlórudat készített belőle...

Azután vitte vad tusák során át. —
Remegtek, hogyha tiszta selymét látták,
Dicsőség, mámor járt a nyomdokába,
Sugárzó fényben tündökölt a szárnya.

És egyszer... egyszer vész, vihar dübörgőn
Ledönté s véle ott hever a földön
A szálfa vérző, csonka hordozója,
S a zászlórudból mankó lett azóta.

Mankó, amely támaszt nyújt olykoron,
Míg hű gazdája utcasarkokon
Koldulva nézte, hogy fut, hogy lohol
Az önző, lármás, rút embergomoly...

Az erdők dísze — óh, mily fájdalom —
Hányódott, nyütt, mint dib-dáb, ócska lom,
Gyöngült, csak régi terhét bírta még:
A béna bajnok reszkető kezét.
Idő telt-mult... Karácsony este lett.
A rokkant ázott-fázott, szenvedett.
Jéggé kövültek hűlt dermedt tagok —
Mit volt mit tenni? — gondolt egy nagyot:

A hősiesség bú érdemjelét:
A vastag mankót aprította szét,
Tüzet rakott s míg áradt melege,
A lángba bámult könnyező szeme...

Égett a fa... parázslón csillogott.
A kályha nyögve bűgött, mormogott,
S olyan riasztó, baljós hangja volt —
Dalolt a tűz... Vajjon miről dalolt!

Vályi Nagy Géza.